

אין מחר | תהילה מגן

ביום רביעי התעוררנו מוקדם לעוד יום של שגרה ברוכה - יהונתן הולך למטפלת, ואנחנו נוסעים למשרדי השירות למען הילד בירושלים לפגישה עם תמר, פקידת הסעד שלנו, כדי לשמוע יותר פרטים על התינוקות, ואחר כך ממשכים כל אחד לעבודתו ולמשימותיו. לי יש ישיבת צוות בשתיים עשרה, והבטחתי להביא חומס.

בשעה עשר ישבנו טיפה נרגשים מול תמר. תמר סיפרה על תינוקת קטנטנה בת חודש ששוקלת עכשיו כשלושה קילוגרם ונמצאת בבית הילדים - אותו בית ילדים שגם יהונתן היה בו אחר השחרור מבית חולים.

היא סיפרה שהבדיקות תקינות ושהשופט הכריז עליה כבר אימוץ, מאחר שהיא נמסרה ואמה יולדתה חתמה על כל הטפסים הנדרשים כשלושה שבועות אחרי הלידה כמתבקש בחוק. תמר פונה אלינו ולא לזוגות אחרים, כי כרגע אנחנו כמעט היחידים בתור שמוכנים לאמץ ילד שזקוק לגיור וכן ילד עם צבע עור שונה, זה בדיוק המקרה - התינוקת הפצפופנת אמנם נולדה כאן, אבל מוצאה באפריקה הרחוקה.

העיניים שלנו נדלקו, הלב התחיל לפרפר. עברנו דרך ארוכה עד שהבנו שצבע הוא לא מחסום וגיור זה סוג של מתנה.

תמר רצתה להראות לנו תמונות, אבל אסף הצדיק שלי אמר שאין לתמונות כל משמעות. תמר נתנה לנו זמן לחשוב אם אנחנו מעוניינים להמשיך. החלפנו מבטים וחיוכים ואמרנו שאכן נמשיך במסע אימוץ התינוקת.

היא כה קטנה שאין צורך לביקורי התרגלות - רק להגיע לבית הילדים, לחתום על טפסים, לבחור שם ולקחת אותה.

שאלנו את תמר מתי אפשר.

תמר התחילה לדפדף ביומנה. "מחר יש לי פגישה, אז אי אפשר. שיש-שבת - אי אפשר. בואו נפתח יומנים לשבוע הבא..."

חשבתי על הדבר הפיצי ששוקל שלושה קילוגרם ונמצא בבית הילדים - טוב ככל שיהיה, אבל עדיין בית ילדים. חשבתי על עצמי לא ישנה ולא אוכלת עד השבוע הבא, ואמרתי בשיא הנחישות: "מה דעתך על היום?"

אסף הסתכל עליי בתדהמה. "מה היום? איך היום???"

נתתי לאסף את המבט הזה ואמרתי: "שמעת את תמר. מחר היא לא יכולה". כאילו אחרי מחר לא נמצא כלל ביקום.

אסף קלט אותי וראה את תסריט האימה של הימים הבאים, להרגיש עם ולהיות בלי, והמשיך אותי בקולו הרגוע: "תמר, את מכירה אותנו, אנחנו כבר הורים. הכול בסדר, נסתדר עם הכול, בואי נעשה את זה היום".

כשאני אמרתי היום, התכוונתי לאחר הצהריים-ערב, שנסיפיק מינימום הכנות. כשתמר הסכימה להיום, היא התכוונה לצאת לבית ילדים בעוד שעה ולהיות שם בשעה אחת. "יש לכם שעה. תארגנו סל-קל ומוצרים בסיסיים, ניפגש בחניה".

לתגובות: thilamam@gmail.com

"תראי, הרווקות שלי נמשכה עד גיל מבוגר, אבל אף פעם לא נואשתי. ידעתי שהקב"ה יעזור לי. זה לא היה קל אבל תמיד בלילה התפללתי וידעתי שהוא מקשיב. פשוט ידעתי. והנה, תראי במה זכיתי. זה לא קל, לא אשקר לך - אבל בינינו, למי קל? כרווקה בטח שלא היה לי קל. אם יש בעיה, עדיף בשניים".

הם מבינים שהאתגר לא פשוט אך הם ניגשים אליו משולבי ידיים ומחוזקי רצון. הם אישיות אחת. אין האשמות או חלילה הכפשות. על אף כל הניגודים - הם למדו להיות מאוחדים.

זה הפליא אותי. בני זוג כל כך שונים אבל מצד שני כל כך מאוחדים. ואז הבנתי: היופי שלהם במבט ראשון הוא השוני, אך במבט מעמיק הייחוד שלהם הוא האחדות. יותר לבני הזוג להישאר מאוחדים. והם בכוחם המשולב השכילו לצאת נגד נתוני הסטטיסטיקה, הסטיגמות החברתיות ויש שיגידו היכולת הטבעית.

גם אם האהבה לא מנצחת הכול - היא בהחלט נותנת כוח להילחם.

כוח להילחם

ידעתי שהקב"ה יעזור לי. זה לא היה קל, אבל תמיד בלילה התפללתי וידעתי שהוא מקשיב. והנה, תראי במה זכיתי

גלמודה כל חיי - אני ידעתי שהקב"ה לא יעזוב אותי".

פגישה לאין קץ

הם נפגשו באיזו סדנה. יואב התרשם מהאישה המיוחדת שראה, אבל לא חשב לרגע שזו תהיה אשתו. עם כל פגישה הוא הרגיש יותר. השיחות החדות, הרגע והחיך הכובש עשו את שלהם. הוא הבין שלא יוכל להמשיך את חייו בלעדיו. נכון, יש פער של שנים ביניהם. ונכון, היא דתייה ואין לו בכלל אמונה בבורא עולם, אבל הוא הבין איזה יהלום מיוחד הוא פגש. מוקסמת, עם חצי דמעה בעיניי, כמעט הפסקתי את עבודתי. איזו אהבה מיוחדת ודווקא בין בני זוג כל כך שונים ומרוחקים.

היא נכנסה לחדר. אישה נאה שפניה מעידות על גילה, מלאת חן וחיך עדין. כיסוי הראש מונח בשלמות על ראשה ועיניה מלאות אור ואהבה. "בן הזוג שלי כבר מגיע, אני מתנצלת על האיחור".

בתוך חמש דקות ביקש גבר צעיר, בלי כיפה על ראשו, חסון עם מבט רציני, להיכנס לחדר. מיהרתי למנוע זאת ממנו בטענה שיש מטופלת בחדר, אך זו מהירה לתקן אותי: "זה בסדר, זה בעלי...".

לרגע נשארתי עומדת במקומי, לא סגורה על הקשר בין אלו. הגבר נראה יותר בחור של ברים מאשר בן זוג לאותה אישה דתייה. שאלתי בעדינות: "אתם נראים מאוד שונים, איך הכרתם?"

האישה נתנה חיך גדול וסיפרה את סיפורה המדהים: "התחתנו לפני שנה. הייתי בת ארבעים ושש והוא בן שלושים. אני חוזרת בתשובה מזה שבע שנים. הגעתי מבית מסורתי אבל הרגשתי צורך להתחזק. יואב, בן זוגי, לא דתי. הוא ממש לא מבין על מה המהומה, אבל אני מלאת אמונה. עובדה, תראי איזה זיווג מיוחד הקב"ה שלח לי. גם כשאחרים חשבו שאשאר